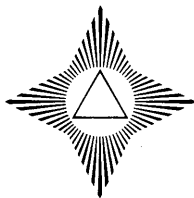

MARTINUS

BEVIDSTHEDENS
SKABELSE

MARTINUS INSTITUT

København 1969

Copyright
by
Martinus Åndsvidenskabelige institut

Logos-Tryk

1. KAPITEL

Det store spørgsmål

Hvad er det vi ser, når det regner og sner, når det lyner og tordner, når vandet strømmer ned til de lave steder som bække, elve og floder, når kulde, frost og mørke skaber vinter, og når solens lys og varme skaber sommer og får livet til at gro frem? Hvad er det der sker, når stormen jager hen over verden, når cykloner, oversvømmelser og jordskælv finder sted? Hvad er det der sker, når kornmarker en sommerdag bølger i brisen, og blomsterengen sender sit strålevæld af farver og duft imod de levende væsener, og skovens løvsale genlyder af lovsange fra tusinder af struber til livets pris? Hvad er det vi ser i polområdene tilfrosne have, evige is og sne? Hvad er det vi ser i tropernes utrolige

overdådighed af plantevækst? Hvad ser vi i de milevide ørkeners og klippeterræners store stilhed og ubeboethed? Hvad er det vi ser i nattens lysende stjerner, sole og mælkeveje? Hvad er det vi ser i alle de mange forskellige dyreformer, deres levevis, deres hårde livsbetingelser, deres eksistens som føde for mennesker og dyr? Hvad er det vi ser i de forskellige menneskeracer, deres forskellige fremtræden lige fra primitivitet til højintellektualitet, lige fra had til kærlighed? Hvad er det vi ser i deres krige og blodsudgydelser, deres tortur og hævnakter, deres misundelse og jalousi? Hvad er det vi ser i de meget kærlige og humane mennesker og i de meget brutale, inhumane med drabs- eller mordtilbøjeligheder? Hvad er det vi ser i de mange sygdomme eller lidelser i mangfoldige variationer og de heraf følgende sorger og livslede, der igen afføder selvmord? Hvad er det vi ser i de mange forskellige modsætninger og disharmonier imellem mennesker og stater? Hvad er det vi ser i form af religioner, sekter og trossamfund? Hvad er det vi ser i form af vrede, bitterhed og intolerance? Er ikke alt det vi ser

omkring os et eneste stort kaos? Er det ikke et sammensurium af højst forskellige kræfters tilfældige berøringer med hinanden? Ja, er disse berøringer ikke i en overvejende grad kortslutninger, eksplosioner, affødende ødelæggelser, død og undergang? Ja, hvad er alt det vi overhovedet bliver vidne til i den fysiske verden? Er der virkelig en mening med alle disse både rædselsfulde og gode foreteelser? Ja, det er jo netop dette spørgsmål, der for overordentlig mange mennesker er det fundamentale og mest brændende, der eksisterer i dag, fordi man i virkeligheden slet ikke kender svaret. Og når man ikke kender svaret, kan man ikke se nogen som helst mening eller retfærdighed i det daglige liv, hvilket vil sige: i de levende væseners skæbner.

2. KAPITEL

Menneskene var prædestinerede
til at tro

Hvorfor kan man ikke finde svaret på hele det daglige væld af mange forskellige foreteelser eller hændelser og i særdeleshed menneskenes ulykkelige skæbner? Det er rigtigt, at religionerne har givet menneskene forestillinger om en kærlig gud og om retfærdigheden i verden. Men det religionerne eller deres ophav har givet menneskene er ikke analyser, er ikke intelligensmæssige udredninger, der kan eftertænkes eller kontrolleres af menneskene. Da menneskene var på de stadier, hvor de har kunnet ledes ved hjælp af religionerne og disses ophav, havde de ikke den store intelligensevne, de har i dag. De var derfor ikke i stand til at foretage nogen som helst kontrollering af religionernes forkyndelse. De havde ingen som helst anelse om, at religionernes kernepunkter virkelig kunne efterforskes og kontrolleres og dermed blive til vågen dagsbevidst viden. Når verdensgenløserne havde den religiøse viden,

troede man, det var fordi de var særlige, hellige mænd, der var direkte inspireret af de højeste kræfter, af guder eller guddomme eller den ene sande Gud, ligesom troen på Jesus Kristus i stor udstrækning var baseret på, at man opfattede eller troede på, at han var Guds enbårne og ligefrem kødelige søn. Derfor kunne han jo sagtens præstere en prisværdig og kærlig væremåde. Og af samme grund kunne han også vide besked med hensyn til de store sandheder om livet. Det var en tilstand, som man troede var absolut utilgængelig for det almene menneske. De måtte derfor tro på religionerne og deres ophav. I kraft af deres instinkt og ringe intelligens var de netop prædestinerede til at tro.

3. KAPITEL

Kristendommen lå intellektuelt
for højt for dens samtid

Det er med menneskeheden i dens barndom, som det er med de mindreårige børn. De

må tro på autoriteter. De mindreårige børn tror på forældrenes autoritet, men menneskene i deres barndom eller primitive tilstand tror på verdensgenløsernes eller religionsstifternes autoritet. De kunne umuligt selv finde vej igennem livsmysteriets løsning. Men den løsning, religionerne kunne give menneskene, var således ikke en løsning på selve verdensgåden. Den var kun en vejledning i menneskenes væremåde og i, hvordan de skulle forholde sig over for deres næste og Guddommen. Selv inden for kristendommen var det relativt meget lidt, Jesus kunne forkynde menneskene, netop fordi de endnu ikke havde den intelligensbegavelse, der kunne forandre tro til viden. Jesus kunne ikke forklare menneskene om deres reinkarnation, deres særlige skæbneløsning, fordi de ikke havde nogen spørgsmål i den retning. De var tilfredse med enkelte, korte svar eller facitter på dette område. Forklaringer med indviklede, intellektuelle detaljer kunne de ikke modtage. Vi ser, at Kristi forkyndelse ikke engang i dag er forstået. Kristendommen blev baseret på en helt anden væremåde, end den Kristus anviste. Hvorfor? Fordi

den væremåde, som Kristus forkyndte, og som er den absolut sande kristendom, lå på et alt for højt plan til at kunne blive forstået af Jesu samtid og de efterfølgende generationer. Derfor bebudede han også, at der skulle komme noget, der skulle lære menneskene det, de ikke på hans tid forstod.

4. KAPITEL

„Talsmanden den hellige ånd”
som en ny videnskab

Det der således skulle komme var „talsmanden den hellige ånd”. Den hellige ånd er ikke en person, der skulle komme i fysisk iklædning, men derimod en videnskab, som kan tilfredsstillende menneskenes intellektualitet. Ånd er netop det samme som tanker og viden. Hellige tanker og viden kan jo kun være den absolutte sandhed om Guddommen, livet og tilværelsen fortalt i form af verdensaltets kosmiske analyser. Dette vil igen sige en videnskab om alt, hvad der kommer ind under begrebet bevidsthed,

mentalitet og ånd. Det er en videnskab om de levende væseners udødelighed, det er en videnskab om Guddommens eksistens. Det er en videnskab om skæbnedannelse. Det er en videnskab om åndelige foreteelser, ligesom den fysiske eller materialistiske videnskab er en videnskab om de fysiske eller materielle foreteelser. Når disse to videnskaber bliver jævnbyrdige, vil verdensfreden begynde at vise sig, og menneskene vil blive til én hjord og én hyrde, som Kristus har bebudet. Menneskene vil komme til at udgøre en eneste stat, i hvilken alle verdens nuværende stater eller riger er forenede, og jorden vil udgøre en verden, i hvilken retfærdighed bor.

5. KAPITEL

Den kosmiske videnskab og dens mission

Det er igennem denne videnskabs åndelige område, menneskene vil få besvaret alle de spørgsmål, om hvad det er de ser omkring

sig, som vi nævnte før. Igennem denne videnskab eller hellige ånd vil menneskene således komme til at se baggrunden for og hensigten med alt, hvad der sker omkring os. Den lærer menneskene selv at se på livet og opleve, hvad det siger, eller hvilken guddommelig åbenbaring nævnte liv er på det jordiske, fysiske tilværelsesplan. Igennem denne åbenbaring bliver Kristi ord og Bibelens store sætninger til videnskabelige facitter. Vi lever altså i en epoke, hvor menneskehedens religiøse liv overgår fra at være en trossag til at blive en videnssag. Det overgår fra at være et instinkt- og følelsesområde til et intelligens- og intuitionsområde. Det overgår fra at være et uintellektuelt eller primitivt til et højintellektuelt og suverænt område.

6. KAPITEL

Svaret på de mange spørgsmål

Hvordan er så det svar, som denne videnskab vil give på alle de før nævnte spørgsmål

mål om, hvad det er man ser? Der er kun et eneste stort svar, og det er dette, at „Gud skaber bevidsthed”. Hver eneste bevægelse, hver eneste farve-, lyd-, lys og mørkemanifestation, både mellemkosmiske, mikrokosmiske og makrokosmiske er et aldeles uundværligt led i denne Guddommens skabelsesproces. Hele jordklodens nuværende tilstand er Guddommens værksted for skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Alt hvad der overhovedet på det materielle plan er tilgængeligt eller synligt for de fysiske sanser er udelukkende bevægelse. Denne bevægelse kan ikke eksistere uden at være forvandling. Forvandling er igen skabelse. Denne skabelse er logisk. Alt hvad den frembringer er i sit slutfacit til glæde og velsignelse for levende væsener. Når der her er tale om bevægelse, er det ikke blot den bevægelse, der består i en tings befordring fra et sted til et andet, det er også den bevægelse, der forekommer i selve det stof tingene består af. Alt hvad vi synes der er fast stof, sten, granit, marmor, jern, stål, guld og sølv eller lignende, er ikke udtryk for bevægelse, der er tilgængelig for det fysiske sansesæt. Men i disse

materier eller stoffer eksisterer som bekendt kolossale bevægelsesarter. Der forekommer således ikke noget som helst for de fysiske sanser tilgængeligt stof, som ikke er bygget op af bevægelse; alt er således i realiteten bevægelse. Alle skabte ting er i virkeligheden kun kombinationer af forskelligeartede bevægelser. Alle skabte ting er således kombinerede bevægelsesarter. Evnen til at kombinere bevægelsesarterne er altså det samme som skabeevnen.

7. KAPITEL

Den ene sande Gud som ophav
til al skabelse i verdensaltet

Men skabeevnen kan umuligt være andet end et redskab for en skaber. Hvordan skulle en skabeevne kunne eksistere i sig selv? Den kan i sig selv hverken tænke eller planlægge. Bag ved denne skabeevne eksisterer altså ophavet til den. Dette ophav, der således er ophavet til alle eksisterende skabelser, kan absolut kun være identisk med

det ene almægtige, alvise og alkærlige væsen, vi har lært at kalde „Gud”. Gud er altså bag alle bevægelsesarter, styrer og leder alt, hvad der overhovedet eksisterer i form af bevægelse eller skabelse. Når vi ser klipper, fjelde, bjerge og dale, floder, søer og have, så udgør de alle bevægelsesarter eller skabte ting, der er bygget op ved hjælp af andre bevægelsesarter. Når vi ser blomsterengene, de grønne skove, de gule kornmarker, de modne frugter og andre planter, så er det igen bevægelseskombinationer, der er opbygget af andre bevægelsesarter. Disse bevægelsesarter udfører igen en kombination af bevægelsesarter, der fører de vegetabiliske livsformer frem til de dyriske livsformer. Dyrenes og menneskenes fysiske organismer er hver især også kun en kombination af bevægelsesarter, bygget op af andre bevægelsesarter. Disse bevægelsesarter kalder vi organer, celler, molekyler, atomer o. s. v.

8. KAPITEL

Mennesket i Guds billede efter hans lignelse

Opbygningen af de levende væseners organismer er jo logisk skabelse. Og logisk skabelse kan umuligt eksistere uden at have et levende ophav. Vi ser, at denne skabelse befordres videre og videre til et bestemt mål. Dette mål er altså opfyldelsen af denne guddommelige vilje eller hensigt, som Bibelen lader Gud udtrykke i de ord: „Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse”. Alt hvad der foregår omkring os her på jorden og ude i verdensrummet af bevægelse er således skabelse. Det er Guddommen, der skaber alt liv om til at være i sit billede. Dette billede er det totalt fuldkomne menneske, altså mennesket der har udviklet sig fri af alle dyriske tendenser, mennesket der ikke kan såre andre væsener og heller ikke selv kan blive såret. Det er mennesket, der ikke på nogen som helst måde kan blive vred. Det er mennesket, der elsker Herren sin Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Det er menne-

sket, der tilgiver sin næste ikke blot syv gange dagligt, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange dagligt.

9. KAPITEL

Plantevæsenets bevidsthed

At denne skabelse er en realitet, vil vi kunne iagttage, når vi ser på den store skabelsesproces, vi ser omkring os. Forud for planteriget ser vi mineralriget. Vi ser bevægelsesarterne udvikle sig videre til vegetabiliske bevægelsesarter, til planteorganismer. I disse vegetabiliske bevægelsesarter eller planteorganismer møder vi den allerførste spæde form for det vi kalder „bevidsthed“. Denne bevidsthed er endnu så spæd, at plantejeg'ets funktioner alle er automatiske. Denne automatisme befordres af den første grundenergi, instinktet. Planten kan endnu ikke sanse eller opleve vågent dagsbevidst på det fysiske plan. Den kan kun „ane“ behag og ubehag. Hvad dette behag eller ubehag er, har den absolut ingen

som helst idé om. Men ved igennem årtusinder kun at opleve behag og ubehag får den evne til bogstavelig talt at hælde til det behagelige. Der er vel ikke nogen levende organisme, der i den grad er ude for ødelæggelse og sønderlemmelse som netop planteorganismen. I årtusinder bliver den påvirket af kulde og varme, tørke og for megen væde rent bortset fra, at den gang på gang bliver ødelagt af dyr og mennesker, der skal bruge dens organisme til føde, til klæder, til byggemateriale o. s. v. Denne gigantiske lemlæstelsesproces, plantelegermer er ude for, ville være et rent helvede for plantevæsenerne, hvis de kunne føle smerte og lidelse ligesom dyret og mennesket, men det kan de absolut ikke. Deres fysiske organisme er endnu så lidt udviklet, at de ikke kan føle smerte og lidelse i den forstand, som dyret og mennesket kan føle det. Som allerede nævnt kan plantevæsenet kun ane smerten som en form for ubehag. Men denne anelse, der er båret af dets instinkt, er i kontakt med dets fremaddrivende kraft, urbegæret, der her virker til fordel for plantens fremdrift ud af salighedsriget.

10. KAPITEL

Plantevæsenet bliver til

Efter at have oplevet en tidligere spirals kulmination af salighed længes planten jo mod modsætningen til saligheden. Da saligheden er kulminationen af behag, bliver modsætningen til saligheden således ubehag, derfor er ubehagstilstanden ikke så drastisk for plantevæsenet, som kropslæderinger er for dyrene og menneskene. I en ikke ringe grad er ubehagstilstanden i virkeligheden i plantens begynderområder en form for behag, som naturligvis mere og mere bliver til rigtig smerte og lidelse, efterhånden som planten nærmer sig dyrets stadium i udvikling. Og der begynder at opstå noget i retning af beskyttelses- eller forsvarstendenser, der fører væsenet mere og mere frem til dyrets stadium, der er baseret på, at væsenet må dræbe for at leve. Vi ser, hvorledes dette princip begynder at komme til udfoldelse i den kødædende plante. I dette væsen ser vi også den begyndende udvikling af de foretelser, der i dyret er blevet til helt udviklede fordøjelsesorganer. Og med

dette stadium er væsenet ikke mere nogen plante, men er blevet til et langt højere væsen, er blevet til et dyr.

11. KAPITEL

Dyrets bevidsthed og væremåde

Dyrets bevidsthed og væremåde befordres endnu i høj grad ved instinktevnene, men det har nu fået udviklet de fysiske sanser. Det kan lugte, smage, føle, høre og se. Det har derfor ikke blot anelsesbevidsthed, men har nu en vågen, fysisk dagsbevidsthed. Det oplever realistisk eller direkte den fysiske virkelighed inden for det område, dets sanser er i stand til at reagere overfor. Men livet her er hårdt. Det er i det dræbende princips zone. Det må dræbe for at leve. Det må forsvare sig imod andre dyr, der eftertragter dets organisme som føde. Et helt ocean af dyr må have andre dyrs organisme som føde, i modsat fald kunne de ikke leve på det fysiske plan. Derfor har alle dyr også et eller andet forsvarsmiddel,

i kraft af hvilket de til en vis grad kan forsvare sig og deres afkom mod andre dyr, der efterstræber deres liv. Nogle dyr kan værges sig imod sine fjender ved deres evne til at kunne løbe, atter andre kan forsvare sig ved list og snedighed, atter andre er til en vis grad forsvaret ved, at deres udseende ligner de omgivelser, de færdes i og er således camoufleret, at deres fjender ikke let får øje på dem. Der er altså en vild kamp imellem de dyriske væsener. Væsener bliver her forfulgt af andre væsener, og væsener her forfølger selv andre væsener. Dyreriget er således hadets og mørkets zone. Enhver er her sig selv nærmest. Hvis et dyrs selvopholdelsesdrift ikke var baseret på dette princip, ville det hurtigt gå til grunde. Her eksisterer kun parringskærligheden, der udelukkende gælder ægtemagen og afkommet. Uden for denne mentale sfære eksisterer i virkeligheden kun en krigsskueplads. Her må de alle have deres sanser spændt for at kunne snige sig uset rundt, for at kunne beskytte sig selv imod eller for selv at kunne overrumple sine fjender. Vil det bevare sit fysiske liv, må det altså kæmpe for det, for det må dræbe

sine fjender eller på anden måde uskadeliggøre dem.

12. KAPITEL

Dyret og dets påvirkninger

Vi ser her tydeligt, at dyrenes fysiske verden på jorden er en stor skabelsesproces, ja, ligefrem er værkstedet for denne skabelses ophav, den evige Guddom. Hvordan skulle den bevidstløse planteånd, der lige kommer fra salighedsriget, og der har levet i sine erindringer fra en tidligere spiral, men ikke har nogen som helst bevidsthed eller sanseevne, ved hvilken den kan opleve uden for salighedsriget, kunne få anelsesevne, hvis ikke tusindårige klimaforhold påvirkede den, regn og tørke, kulde og hede, storm og stille, gråvejr og solskin, nat og dag, samt dyrenes og menneskenes lemlæstelsesprocesser over for dens organisme. Hvordan skulle et sådant åndeligt væsen kunne komme til at ane noget om en ydre verden, hvis ikke netop det kom ud

for alle disse klimatiske og hårde påvirkninger? Det ville være ganske udelukket at give det de første elementære bevidstheds-
skabende påvirkninger. Hvis ikke de ydre påvirkninger eksisterede, ville dets instinkte-
vne og dermed dets anelsesevne og begyndende livsfunktioner umuligt kunne finde sted. Og hvis ikke de stadig stærkere og stærkere påvirkninger fandt sted, ville det umuligt kunne føres frem til det dyriske stadium. Hvis ikke væsenet kom ind i et stadium, hvor det måtte opleve angst eller frygt, hvad skulle da kunne animere det til at udvikle sig eller dygtiggøre sig i fysisk tilværelse? Hvis ikke det fik lidelse, kunne det jo ikke få følelsen udviklet. Hvordan skulle det kunne fornemme velvære? Hvordan skulle det få lyst til at opnå velvære? Og hvordan skulle det da få de talenter eller anlæg eller den begavelse, som anstrengelserne for at opnå velvære udvikler? Hvordan skulle det få intelligens, hvis ikke det stadig blev animeret af frygten for overfald og nødvendigheden af at blive sine fjender overlegen? Vi ser, at de hårde og svære betingelser, dyret må leve under, er så absolut nødvendige. Uden disse ville det

hverken få følelse eller intelligens. Hvordan skulle det da blive til et højintellektuelt menneske i Guds billede efter hans lignelse?

13. KAPITEL

Hankøns- og hunkønsvæsenets polforvandling

I dyreriget ser vi de første bevidstheds-egenskaber blive trænet op. Men den følelse, der her skabes, er endnu i størst udstrækning hadet. Og den intelligens, der her begynder at blive udviklet, bliver i særlig grad udnyttet i dette hads tjeneste. Og dette tjener jo ikke til at skabe fred, men endnu større krig. Det er let at se, at et sådant væsen ikke er færdigt, ikke er i Guds billede. Her er væsenernes polkonstellation kulminerende i maskulinitet og femininitet. Det vil altså sige, at her er hankønsvæsenene kulminerende som hankønsvæsen og hunkønsvæsenene kulminerende som hunkønsvæsen. Væsenene fremtræder

således her med den største kontrast imellem deres medfødte to poler, den maskuline og den feminine. Og de ville ikke komme længere i udvikling end til denne humanitetsforladte dyriske sfære, hvis ikke urbegæret dybt i væsenets overbevidsthed befordrede en stadig ubevidst længsel imod større og større dygtighed eller fuldkommenhed i væsenets fremtidige tilstand. Denne urbegærets funktion befordres frem i væsenets bevidsthed ved, at den stagnerede pol begynder at udvikle sig. Det vil altså sige, at den feminine pol i hankønsvæsenet og den maskuline pol i hunkønsvæsenet begynder at gøre sig gældende i væsenets bevidsthedsliv. Og fra dette stadium er væsenet ikke mere et hundrede procent hankønsvæsen eller et hundrede procent hunkønsvæsen.

14. KAPITEL

Dyrets forvandling

Med den modsatte pols udvikling begynder en helt ny interessesfære, som i virkeligheden slet ikke kommer parringstilstanden eller ægteskabets interessesfære ved. Denne nye interessesfære er den begyndende spæde menneskelige bevidsthed. Den udgør altså det såkaldte „menneskelige” i „mennesket”, medens den ordinære pol stadig udgør den såkaldte „dyriske bevidsthed” i mennesket. Og med dette stadiums indtræden er dyret ikke mere et „dyr” i renkultur, men det er heller ikke et „menneske” i renkultur. Et sådant væsen udgør det almenne jordiske menneske af i dag.

15. KAPITEL

Menneskenes første former
for religiøsitet var baseret
på det dræbende princip

Denne begyndende menneskelige bevidsthed i mennesket stimulerer i første omgang det religiøse princip. Den bringer menneskene til at ane højere åndelige væseners eller gunders eksistens. Den begynder at danne moral. Denne moral er deres egen væremåde i en idealiseret form, den er toppunktet af, hvad de kan forestille sig på det udviklingsstadium, de midlertidigt befinder sig på. Da den dyriske livsform stadig er den herskende i polforvandlingens første, spæde stadier, måtte det naturligvis blive denne form, der blev idealiseret. Det blev derfor det dræbende princip, der blev idealet. Dette religiøse ideal hyldede heltedyrkelsen. De stærkeste fysiske sejrherre, der rigtigt kunne gøre det af med fjenden, udplyndre og lemlæste ham eller gøre ham til slave, var det store religiøse ideal og moral, idet man mente, at guderne eller de højeste væsener naturligvis også levede

således. Og hvordan skulle man kunne have andre forestillinger? Der var endnu ingen virkelig kærlighed i disse væseners psyke. Magten og evnen til at undertrykke andre væsener var toppunktet af idealet og vejen til gudernes yndest. Ja, var det ikke netop sådan, at man selv ikke blot skulle være en god dræber for at komme til Valhal, men måtte man ikke også selv skulle dræbes for at komme til dette bloddryppende paradys?

16. KAPITEL

Menneskenes geniale krigskunnen

Nu er menneskene kommet en del længere frem i udvikling. Det religiøse princip har ændret sig noget i retning af humanitet. Men krigsudviklingen er endnu ikke standset. Den menneskelige evne, intelligensen, har nu sat menneskene i stand til at mangfoldiggøre deres endnu dyriske og dræbende natur, så de kan bruge millioner af hestekræfter fra selve naturens store kraftoccean. Millionbyer kan de udslette i løbet af

sekunder. De har fundet frem til at kunne beherske kræfter, der er så gigantiske, at menneskene med disse kan skabe sår i jordorganismen. De kan med disse kræfters indvirkning på jordorganismen afføde den mere eller mindre dødbringende eller kræftbefordrende radioaktivitet. Krige og verdenskrige har huseret inden for menneskeheden, og frygt for kommende krige floerrer alle vegne. Under vældigt økonomisk tryk sættes krigsoprustningen og skabelsen af nye dødbringende og lemlæstende foretelser i gang.

17. KAPITEL

Djævlævæsen eller djævlmenneske

Den stærkt udviklede intelligens og den heraf følgende store tilegnelse af materialviden, menneskeheden derved er kommet i besiddelse af, har ganske rigtigt givet den store goder på det materielle område, men den er endnu ikke udviklet tilsvarende i det men-

neskelige sindelags område. Det geniale, men djævelske krigsberedskab, som den materielle viden har sat menneskene i stand til at manifestere, er foreløbig kun redskab for den dyriske side i mennesket - ikke for den menneskelige side. Denne gudløse, materialistiske og dyriske side i mennesket bevirker, at det endnu ikke er „menneske”. Og da det er dyret gigantisk overlegen i forstand og drabs- og lemlæstelsesmanifestationer, kan man ikke kalde dette væsen for et menneske, kosmisk set. Fra dette syn kan det heller ikke udtrykkes som „dyr”. Det kan kun udtrykkes ved det samme symbol, som det Bibelen har udtrykt „det onde” ved, nemlig ved begrebet „djævelen”. Væsnerne udtrykker med al deres krigeriske genialitet den bevidsthedstilstand, der gør sit ophav til et væsen, der kun kan udtrykkes som „djævlevæsen” eller „djævlemenneske”. Men denne psykiske tilstand kan ikke bebrejdes noget menneske. Det er et uundgåeligt stadium i Guddommens skabelse af mennesket i sit billede. I dette stadium får væsenet total evne til at udfolde hele sin egoistiske bevidsthed eller alt det onde eller dyriske, der endnu er tilbage i

det. Men den onde manifestation er en sæd, der bliver sået, og hvis høst væsenet kommer til at opleve som sin skæbne. Høsten bliver naturligvis den samme sæd, som den der blev sået. Væsenets skæbne bliver altså i dette tilfælde høsten af den onde sæd. Og denne høst, der er frugten af de lidelser, som væsenet har udløst mod sin næste, vil altså udgøre den samme ulykkelige skæbne, som den væsenet bragte over sin næste.

18. KAPITEL

Den humane evnes udvikling

Men de ulykkelige skæbner skaber en ny evne, nemlig den humane evne. Evnen til at føle medlidenhed. Og jo mere denne evne bliver udviklet, desto større bliver evnen til ikke at kunne nænne at gøre andre levende væsener fortræd. Med denne evnes totale udvikling, og hvorved den er blevet til virkelig og absolut næstekærlighed, er det dyriske i mennesket forsvundet. En ny evne

kommer nu frem af sit latente stadium, nemlig intuitionsevnen. Det er denne evnes totale, permanente udfoldelse under viljens kontrol, der giver mennesket kosmisk bevidsthed. Det er dermed blevet til det totalt fuldkomne menneske i Guds billede. Det ser verdensaltet med Guds øjne og bliver derved hundrede procent i kontakt med Guds bevidsthed. Det er bevidst i sin egen udødelighed, det er bevidst i reinkarnation og karma. Det er bevidst i hele verdensaltets styrelse, det er bevidst i de åndelige verdener. Det er bevidst i Guddommen og evigheden. Fra dette væsen kan kun Guds billede efter hans lignelse stråle.

19. KAPITEL

Alt er såre godt

Vi har således set, at alle de foreteelser, vi er omgivet af, både onde og gode, i virkeligheden er gode, fordi væsenerne igennem disse engang får kosmisk bevidsthed, hvilket vil sige, at Guds bevidsthed over-

skygger væsenet, og det kan kun se Gud i alt og alle, det kan kun se, at alt er såre godt.

Når alt hvad vi således møder i den daglige tilværelse, både de ulykkelige og de lykkelige skæbner, er de foreteelser, i kraft af hvilke Gud kan skabe de fra salighedsriget udgående bevidstløse åndelige væsener om til at være i kontakt med Guddommens bevidsthed og derved gøre dem hver især til „mennesket i Guds billede efter hans lignelse”, kan vi her kun bekræfte de evige ord, som Bibelen lader Gud udtrykke, da han havde skabt verden, nemlig disse, at „alt er såre godt”.

20. KAPITEL

Mennesker der elsker Gud
over alle ting og deres
næste som dem selv

Men denne forannævnte Guddommens skabelse vil aldrig kunne lykkes, hvis ikke væsenet benytter den skabeevne, som Guddom-

men har skabt for væsenet. At det må lære at skabe i samme ånd og på samme måde som Guddommen er naturligvis selvfølgelig. Det vil altså sige, at mennesket må begynde at revidere sine skabelser eller manifestationer. I samme grad, som det kan forlade de onde manifestationer, anti-pati, intolerance, ond kritik, og fremfor alt hidsighed, vrede, bitterhed, misundelse, jalousi, o.s.v., i samme grad som mennesket overvinder resterne af sin egen dyriske natur, i samme grad er det et menneske på vejen fremover imod lyset, det er på vej til at blive et kristuslignende væsen. Dets urokkelige rettesnor er det evige bud: „Du skal elske Herren din Gud over alle ting og din næste som dig selv. Dette er al lovens fylde”.

21. KAPITEL

Hvad det ufærdige menneske bør iagttage

Det jordiske menneske kan absolut ikke gøre noget bedre end at ransage sig selv og se, hvilke rester af dyrisk mentalitet der endnu er tilbage i dets bevidsthed. Det er rigtigt, at der er mange mennesker, der i dag har fred i sindet og synes at have det godt med sine medmennesker, men det behøver ikke at betyde, at der ikke skulle være ting i dets mentalitet og væremåde, der er dyrisk og derfor før eller senere kan rive det samme menneske ud af dets fredelige slummer i dagliglivet. Mange sådanne mennesker er med til at befordre drab på dyrene. Det kan ikke bortforklares, at det er en overtrædelse af det femte bud: „Du skal ikke dræbe“. At være med til at dræbe levende væsener, når det ikke mere er en livsbetingelse, er at så unaturlig død og undergang i sin egen skæbne. Mange andre mennesker, som i deres egen opfattelse synes at have det udmærket, kan have mange ufærdige sider, som de udmærket kunne

vænne sig af med, men de tænker slet ikke over deres liv. Man kan virkelig planlægge og forbedre sin fremtidige skæbne eller sit kommende liv ved at hjælpe Guddommen med at forme en selv om fra de endnu dyriske tendenser, som ganske vist måske ikke er så fremtrædende, men dog store nok til at skabe ulykkelige tilstande i ens fremtidige liv og dermed lidelsesepoker i dette, der ellers kunne blive så lysende og strålende.

22. KAPITEL

I Guds værksted, hvor livets største kunstværk bliver til

Man må først og fremmest se på andre levende væsener som et kunstværk, Guddommen er i færd med at give bevidsthed. Man må betragte dette som ufærdigt i samme grad, som man ser dette væsen udfolde dyriske tendenser. Man må da forstå, at dette ikke kan være mere fuldkomment end det stadium, som Guddommen i øjeblikket har bragt det frem til. Hvis man kan se dette

væsens ufuldkommenheder, vil det derfor være tåbeligt at blive vred over denne ufuldkommenhed. Denne vrede vil da ikke blot være en uretfærdighed imod dette væsen, men også imod dette kunstværks skaber, den evige Guddom. Det vil være godt at huske på, at man er i Guds værksted eller atelier og ser alle hans ufærdige skabelser, de mange forskellige arter af levende væsener her på jorden, der alle er Guds kunstværker under udarbejdelse til hver især at blive livets største kunstværk, „mennesket i Guds billede efter hans lignelse.“

INDHOLD

BEVIDSTHEDENS SKABELSE

1. Kap.	Det store spørgsmål	5
2. "	Menneskene var prædestinere- rede til at tro	8
3. "	Kristendommen lå intellektu- elt for højt for dens samtid ..	9
4. "	„Talsmanden den hellige ånd” som en ny videnskab	11
5. "	Den kosmiske videnskab og dens mission	12
6. "	Svaret på de mange spørgs- mål	13
7. "	Den ene sande Gud som ophav til al skabelse i verdensaltet .	15
8. "	Mennesket i Guds billede ef- ter hans lignelse	17
9. "	Plantevæsenets bevidsthed ...	18
10. "	Plantevæsenet bliver til	20
11. "	Dyrets bevidsthed og være- måde	21
12. "	Dyret og dets påvirkninger ..	23
13. "	Hankøns- og hunkønsvæsenets polforvandling	25

14. Kap.	Dyrets forvandling	27
15. "	Menneskenes første former for religiøsitet var baseret på det dræbende princip	28
16. "	Menneskenes geniale krigs- kunnen	29
17. "	Djævlævæsen eller djævlemen- neske	30
18. "	Den humane evnes udvikling..	32
19. "	Alt er såre godt	33
20. "	Mennesker der elsker Gud over alle ting og deres næste som dem selv	34
21. "	Hvad det ufærdige menneske bør iagttage	36
22. "	I Guds værksted, hvor livets største kunstværk bliver til ..	37